

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., MAJ 1917.

NO. 5.

Rättegången i Seattle.

Borgmästare Merills och sheriff MacRaes brottslingsnaturer blottas inför rätten. — Myndigheterna brutalisera och mörda arbetare för att upprätthålla en lag som aldrig existerat, m. m., m. m.

Alla Allarms spalter skulle fyllas om vi i detalj skulle skildra denna farsartade rättegång, den största och tills dato mest spännande i arbetarrörelsens historia. Tidningens utrymme är för starkt begränsat och för övrigt är nog de flästa av Allarms läsare även läsare av Ind. Worker eller Solidarity, varefter ganska fullständiga referat varje vecka förekomma.

Under hela rättegången ha åklagarnas vittnen jämt motsagt varandra, därmed tydligt lagt i dagen att deras sak är mer än sjuk — den är ruten.

Huvudvittnen har varit borgmästare Merill och sheriff Mac Rae. Det var den förre, som den 6 november i fängelset i Everett så brutalt misshandlade vår ryske kamrat, Louis Skaroff, genom att placera Skaroffs fingrar, en i sänder, under järnsängsfötterna och sedan tillsammans med en konstapel hoppa upp i sängen och på så sätt nära krossa varje finger.

Inför rätten nekade Merill, men det syntes tydligt att han ljög, ty då advokat Vanderveer med ens överrumplade honom, genom att inkalla Skaroff, blev Merill, då han stod ansikte mot ansikte med sitt offer alldeles likblek. Framstämmande ändå likblek ett nekande, men erkände så till slut att han visst sett honom den kvällen hos polisen.

Den värde borgmästaren sökte påstå att I. W. W. sommaren 1916 anlagt stora eldsvåder i Everett. Men då brandchefens årsrapport visade att det, det året varit mindre eldsvåder än de föregående åren, så blev borgmästarens vittnesbörd förklarad för lögn. Merill ljög så fräckt inför rätten, att han vid ett tillfälle blev uppmärksam på att han var under ed.

Under Vanderveers korsförhör med Merill framgick det: att den stadsförordning (city ordinance), som förbjöd offentliga möten, hållande vid det beryktade hörnet av Wetmore och Hewitt Ave. aldrig av stadsfullmäktige antagits, eller ens voterats på. Det finnes inte en gång upptaget i stadsfullmäktiges protokollböcker.

Alltså, alla dessa brutaliteter mot organiserade arbetare sista sommaren och Gustav Janson, Felix Barar, John Looney, Hugo Gerlot och Abraham Robinson mördade i en lags namn som aldrig existerat!!!

För övrigt besvarade Merill under förhöret alla frågor med "nej", "jag vet inte" eller "det tror jag inte".

Ur Carl Clapps vittnesmål framgick det, att på Commercial Clubs kontor den 5 november fanns 60 militärgevär och blev av dessa 30 stycken sända

till hamnen och utdelade bland MacRaes "poliser".

Denna Clapp var i intelligens högeligen begåvad. Ty tillfrågad av Vanderveer följande: F.: vad är direkt aktion? S.: användandet av våld i stället för lagliga medel. F.: Användandet av vad? S.: Våld. F.: Vad menar ni? S.: Vål, antingen fysiskt våld eller konspiration (kar'n är nog S. L. P.-man).

Några polisvittnen hade den 30 augusti sett några I. W. W. medlemmar komma från ett gatumöte bärande i händerna delar av gaspipor. Här tänkte åklagarna få ett mycket graverande bevis på I. W. W. "banditen", men det blev inte bättre än att de farliga vapnen varit de flyttbara fötterna till deras talastol.

Andra poliser vittnade att vid de olika tillfällena de gjort razia och arresteringar, I. W. W. istärna hade aldrig gjort motstånd.

Edward Armstrong och L. Davis, den förre styrman, den senare upparsare på "Verona", vittnade, att de trodde ej att skott lossats från båten först. Dessa vittnen hade, då "Verona" lade till, sett MacRae på dockan med högra handen om revolvern, samt att han till sina underordnade givit signal att skjuta.

MacRae (andra huvudvittnet) vittnade och ljög fräckt. Han tvingades emellertid att erkänna, att han vid alla tillfällen då han arresterat arbetarna låtit prygla och misshandla dem, i vilket någonting han också själv deltagit. Han hade brukat att medelst revolvern slå män i huvud och ansikten. Under Vanderveers korsförhör med MacRae framgick det att hans idé om sabotage, var att bränna Everett. Men måste han erkänna, att han aldrig hört av att I. W. W. bränt något i de städer vare sig haft strider för yttrandefriheten.

Han påstod sig igenkänna Tommas Tracy, vilken den 5 november från ett av "Veronas" hyttfönster skulle ha skjutit på honom. Sade att han räknade ungefär 20 beväpnade män ombord å "Verona" den blodiga söndagen.

Chares Auspos, en av de anklagade, Judas, som för trettio silversiklar ämnar sälja sina kamrater, hade först till Vanderveer sagt, att han trodde första skottet kom från dockan. Vittnade dock att nämnda skott kom från båten. Auspos är av åklagaradvokaterna lovat en summa pengar och fri resa till Honolulu, om han vill sälja sina "bröder".

Leo Wagner, en annan blöthjärna, från Monroe, där han för en veckolon av \$7.50 arbetade med att tvätta faten i en restaurang, har sålt sig till åklagarna. Och för denna Judas-handling

I grönskande Maj.

Vårvindar susa i skogen och säven, Böljorna leka vid grönskande strand, Ränslan jag binder, tar staven i näven, Vandrar så gärna mot okända land. Längtan så mäktigt betager mitt sinne, Tusande bilder bestorma mitt minne, Hoppet får kraft som en segrande brand.

Oket blir tyngre än vanliga dagar, Själens gör uppror mot bojornas tryck, Fri vill jag vandra, vart än mig behagar Otvunget följa vart infall var nyck; Lyssna till lärkornas drill i det höga, Nakota fötter i skogsbäcken löga, Skalkas med vinden, med Pan hålla zwyck.

Släng dina "sylar" och följ mig o broder, Slitet det räcker, men livet är kort; Pyntad till fäst ligger jorden, vår moder Lundarna dofta, kom, följ mig dit bort! Ser du på vägen hur strålarna glittra? Hör du i dungen hur fåglarna kvittra? Sipporna buga, o följ mig dit bort!

Kasta bekymren för kommande dagar, En dag är trälens i maj månad grön. Vore du icke förråd och bedragen, Räckte för fridagen också din lön. Därom vi tiden önska, hur ej föröde. Använd din kraft och du formar ditt öde! — Nu vinkar livet bland dalar och krön.

Låt oss drömma om allt som ger lycka, Allt som ger sällhet åt människors ått. Lär oss hata de bojar som trycka, Våldet, som pinar på tusende sätt! Sedan när sabbatens stund är förfliden, Gå vi med nyvunna krafter till striden Kampen för bröd och för människorätt. (Förf. okänd.)

uppbär han nu stadig veckolon från advokat Cooleys kontor i Smith-byggnaden i Seattle. Under Vanderveers korsförhör föll han alldeles samman, och försvaret ämnar visst anklaga honom för mened.

Wm. Bridge, fängvaktare i Everett och medlem av Mac Raes skytteskvadron den 5 nov., vittnade att första skottet kom från "Verona" och trodde han sig igenkänna T. Tracy. Under Vanderveers korsförhör blev Bridge nervös och tafatt, ty enligt sitt eget vittnesmål var han vid skjutningen vid dockan i sådan vinkel mot "Verona", att han icke skulle kunna se Tracys ansikte i det omtalade hyttfönstret.

Åklagarna hade ännu ett halvt dussin vittnen, däribland var Everetts brandchef, ur vars vittnesmål det bevisades: att visst inte I. W. W. anlagt någon eld därstädes.

Den 30 mars slutade åklagarna med sina vittnen. Första akten i dramat är utspelad.

Ridån går upp för andra akten, som vi referera i nästa nummer. E. M.

Se Ragnar Johansons resplan på sidan 4.

En grupp arbetare avhöll för några dagar sedan en konferens i Chicago, och Uttalade sig i favor av Industriell organisation. Handling är alltid bättre än ord. HANDLA. S. S.

Kamrat Björklunds häktning.

Det svenska borgarpackets tro att genom att häkta redaktörerna för Brand skola de få slut på denna tidning, som liksom en eld bränner dem. Den sprides bland tusentals arbetare över hela landet och läses om och om igen, dess innehåll är starkt agitatoriskt men samtidigt instruktivt och tillfredsställande för de förtryckta slaverna att läsa. De hörsamma maningarna till handling och det är det som stör den giriga borgarsjäl. Två redaktörer för Brand sitta nu fängslade och det oaktat kommer Brand ut. Ty skarna ha blockerat världshaven, men hur de än blockera kommer Brand fram.

Staten är mån om att revolutionärerna skola få sitt dagliga bröd, därför ta de på sitt ansvar att underhålla dem i deras pensionat.

Storkapitalet vill tidningens död men lyckas ej.

Borgarbrackor! Alla edra strävanden äro förgäves. Desto mera motstånd, desto bättre resultat!

ALLARM utgömmen från och med den 1sta Maj två gånger i månaden. Se meddelande därom i annan plats i detta nummer.

På grund därav ser vi oss nödsakade att höja prenumerationspriset till 75 cents för helt år samt 40 cents för hal-års prenumerationer.

Skandinaviske sjömænd paa Atlanterkysten og andre pladser

Det er nu tiden for os til at organisere av den gode grund. Skibseierne har bedre frugter av sine baade nu, end de nogensinde har havt. Og aktieierne gjør sig grundrige paa dit arbeide, men du faar ingenting av deres velstand. Hvorfor ikke? grunden er lige til, du er ikke organiseret paa den rette maade. Derfor gjælder det for dig at organisere i den rette union, og forbedre din levemaade. Nu for tiden er I. W. W. den eneste og bedste union, og som nu holder paa at organisere alle sjömænd ind i union, da vi nu har organisationslokaler paa den Atlantiske og Pacific-kysten, og paa de store indsjøer. Og naar du tager ud en union bok i I. W. W. saa har du ret til at arbeide hvorsom helst, I. W. W. har kontrol: Det er saaledes den eneste union som tilbyder dette. Og vil du ikke være længe før I. W. W. vil faa indtræde over hele verden: der har allerede i Barcelona 15.000 sjömænd gaet ind i I. W. W. og ligeledes Mexico er til at følge eksemplet. Nu kan du tage I. W. W. paa atlanteske kysten i den korte tid den har været til, har den allerede vist sig som den bedste og skarpeste union som har vist nogen fremgang. Har ikke I. W. W. \$5.00 til \$10.00 mere i maaneden. Tag for eksempel Norfolk vor vi gik paa streike og fik \$10.00 mere paa 4 timers tid. Eastern Culf sjömænd kunde faaet det samme, om ikke Eastern Culf delegater havde nægtet dem at gaa paa streike, og saaledes maatte staa ombord og arbeide for \$45.00 i maaneden, naar de kunde have faaet \$10.00 mere om maaneden, og tag ligeledes New York, hvor vi fik \$5.00 mere foruden at gaa paa streike, da vi nægtet at gaa ombord for mindre end Eastern Culf, de var villige til at sende mænd ombord for \$5.00 mindre end I. W. W. Om

du tror at den hyre du faar nu har gaet op, tager du meget fejl. For nu har alting du maa kjøbe av klæder, og mad eller andre nødvendige artikler har gaet op i værdie ifra 160 procent til 200 procent og mere. Men din arbeidsbetaling har ikke steget mere end omtrent 75 procent, saa det beviser sig at du har mindre betaling nu end før. Derfor vi beder dig at studere vore principer læse vore aviser og pamphlets, naar de gjør dette, saa vil de snart finde ud at I. W. W. principerne er den eneste og bedste vei til frihed. For arbeidsklassen den bedste maade, til at forkorte sin arbeidstid, og forbedre din stilling og betaling. I. W. W. organiserer hver sjömænd eller landmand der arbeider for betaling, og naar dette gjøres bliver millioner i I. W. W. Du ved meget godt at en organisation der har millioner av medlemmer kan frembringe bedre, og hurtigere resultater, og en liden union kan gaa paa streike i maaneder og har tid at gaa tilbage værre end de var før. Tag for eksempel den sidste streike I. W. W. havde i Philadelphia paa sukkerfabrikken og dokarbeiderne hvor Eastern Culf sailors og fyrbødere, isteden for at tage dem til Philadelphia tog de baaderne til New Orleans og hvor dokarbeiderne losset sukkeret og blev skippet med jernbanen til Philadelphia og saaledes gjorde alt hvad de kunde for at brække streiken og spurgte du dem om de var union mænd saa kunde de vise et opbetalt union card. Derfor at forbygge den ene union at scabbe paa den andre vi maa organisere alle i en union istedetfor at gaa i mange smaa union. Derfor kamrater, studer I. W. W. og find ud om den ikke er den bedste organisation. Axel Larsen, delegat 16, New Orleans.

Räddade från en sjunken Båt.

När S. S. Healdton gick till botten gick också allt och alla med undantagandes 6 medlemmar av I. W. W. Dessa sex kamrater sända sin hälsning från Holland till alla klasskamrater.

Det första dessa kamrater tänkte på när de kommo i land var den organisation de med särskild glädje äro medlemmar av. Från Holland sända de följande kabeltelegram: Rotterdam, Relay, March 27 1917:

Sekr. M. T. W., Philadelphia. Fellow Workers. The survivors of the Healdton send greetings to all members of the Industrial Workers of the World. Signed "Guillen, "Romero", "Lauriero", "Fonseca", "Gonzales", "Grande".

Detta visar att hur illa det än går för alla andra, nog går det bra för I. W. W. medlemmarna. Allt annat kan förgöras men ej I. W. W. och dess medlemmar.

Kamrater

Trots dessa kristider ha vi vågat göra en annan mera genomgående förändring av Allarm. Denna gång gäller det ej mer eller mindre än att avkorta avståndet för Allarm att bli va veckotidning.

Från och med den 1 maj utgives Allarm två gånger i månaden, den 1 och 15 i varje månad.

Vi hoppas att detta steg kommer att av kamraternas hälsas med glädje, medvetna om att det är allas hopp att snart äga en veckotidning.

Det är nödvändigt kamrater, därför måste det gå.

Med god prenumerantsamling de närmaste månaderna, hoppas vi att snart bli i stånd att utgiva Allarm en gång i veckan.

Allt beror på er kamrater.

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 75 cents, 1/2 year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

Wm. D. HEYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
164 West Wash. St., Room 307, Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Maktens betydelse i alla livets yttringar

Det är en absolut omöjlighet att direkt bestämma vid vilken tidpunkt maktens betydelse som först kom att betraktas.

Av en del äldre skrifter framkommer en idé att i ett yttest tidigt skede mänskligheten levde i ett ideellt förhållande till varandra och makt med direkt våld i en eller annan form icke alls existerade, eller åtminstone icke existerade i organiserad form. Denna tidpunkt, om den funnits, hör till det förlutna. Nu leva vi i stället i en tidsålder då makt och makt endast är av betydelse, och rätten tillfaller maktgruppen.

Klarsynta arbetargrupper och deras förspråkare ha en längre tid sett detta och riktat alla sina strävanden åt organiseringen och bildandet av makt. De ha alltid baserat sina idéer och sin agitation på dagliga iakttagelser och genomgripande undersökningar, och resultaten ha blivit agitatoriska tal och skrifter, samt planmässig organisering.

Det är onödigt kanske att benämna dessa här åsyftade personer och grupperna, när jag antar att majoriteten av Allarms läsare äro medvetna om att det är de direkta aktionisterna det här åsyftas.

I stick och stäv mot dessa har en annan grupp uppträtt och predikat en annan lära för arbetarklassen — den nämligen, att överlåta allt åt fåtalet att avgöra. Att i stället för individuell utveckling, individuell maktförkovring, och sedan på grund av lika ekonomiska intressen med den individuella makten och ansvars känslan som grund, organisering av dessa individuella faktorer till ett gemensamt helt, de i stället sagt — giv oss edert förtroende, och absolutu tilltro så skola vi klara av det hela till edert bästa.

Att denna lära, eller rättare detta löfte appellerat till slaverna är tydligt, ty det är ett faktum att slavnaturen är sådan att den ej vill ha något att göra med individuell ansvar och handling.

Båda grupperna ha haft samma element att bearbeta och då är det tydligt att den senaste fått lejonparten under sitt baner, men därmed också det världsaste, det mest slaviska. Den egentliga ännu härskande maktfaktoren har stått trygg i sin ställning och åsett slavernas rörelser. Det är på de senaste åren som de börjat att frukta för den direkt handlande och maktupbyggande gruppen, därför att de sett att dessa funnit den rätta vägen att störta deras makt, och att de också funnit metoder som äro lämpliga att använda för att få slaverna till att handla i organiserat tillstånd. Med få ord, de ha sett att trots det att de givit sin ekonomiska makt en politisk skyddsmantel, ha de ej lyckats att förblinda alla.

Jag kanske begår ett misstag till fördel för de politiska socialisterna då jag säger att kapitalet har förblindat dem, enär det är det mest troliga att de edande personerna ha varit fullt medvetna om att deras politiska schackrande ej haft den minsta betydelse för arbetarklassen, detta till denna klass ekonomiska bästa, utan allt har gjorts i akt och mening att själva kunna på det mest lindriga sätt komma ifrån kampen för tillvaron.

Men faktiskt är att en del arbetare ha på ett rent fanatiskt sätt omfattat idén om omkulakastandet av den existerande staten medelst politisk aktion — val av medlemmar som funktionärer i den kapitalistiska staten och samtidigt förstörare av densamma.

Det har hörts vackert det där, men vad betydelse har det i kritiska ögonblick?

Vi ha det kritiska ögonblicket här och vad händer? Jo de stora böja sin rygg och de små lyda blint.

Någon gläfsar lite om statens brutalitet och hänsynslöshet o. s. v. men det värkar som ett rent hån åt dem själva.

Det ger samma resultat som för en liten hund att skälla på skuggan av en stor kraftig man, kommer han för nära så händer att han får sig en dödsspark.

I kritiska ögonblick har sympatiska tal och fraser ingen betydelse, lika liten betydelse har resultaten av långvarigt politiskt arbete. Det behöves ej mera för det centrala kapitalet än att tillsätta en s. k. "Public Safety Committee," och en socialistisk majojors och polis chefs makt är kring skuren, och existerar i absolut samma form som ett guvernement makt i ett modärnt kapitalistiskt samhälle sådant som detta.

Makten består i att vara ett språk för i kapitalets hand. Om de händelsevis skulle vägra, så behöves icke något annat än rent ut säga ifrån att han är en fiende till landets bästa, och genast är hans frihet gånge.

Hur många hundra ja tuseptals gånger ha vi ej till arbetarklassen förklarat att staten är stor-kapitalets tjänare och att vi icke anse det mödan värt att ha något att göra med densamma. Vid varje särskilt tillfälle ha dessa våra värda vänner i faderlig ton förmanat vår uraktlåtenhet, utan att dra fram giltiga orsaker för densamma.

Nu stå vi mitt framför den kritiska situationen inne i ett land där krig förklarats och olika s. k. politiska friheter kringskurits. Nu stå våra storskrävande vänner bundna, och arbetarklassens hela ställning hotad.

Varför? Jo helt enkelt därför att de politiska socialisterna ockrat på slavernas liknöjdhet, och sövt in dem i en sömn lika be-

klaglig som deras förra, samt lärt dem ett stridsätt som är liknande hundens skall på månen.

Vi ha alltid förklarat vår ställning tydligt och klart till samhället och dess medlemmar. Den är densamma som alltid förut att vår fiende (detta menas hela arbetarklassens) är den privata ägaren och kontrollanten till landets och ländernas resurser — produktionen och distributionen.

Vi rekrytera våra medlemmar nu som alltid inne i fabrikena, gruvorna, på skördefälten, i skogarna, m. m., kort sagt över allt där produktiva människor bestjälas på frukterna av sitt arbete, därför att vi bestjälas lika hårt i krigs- som fredstid.

Vi äro i intet hänseende patriotiska för något särskilt land, ej heller ivrare för någon särskild statsform, medvetna om att så länge kontrollen av jordens värden är i ett fåtal kapitalisters händer och massan av produktiva människor bestjälas på sin produkt, så länge kontrolleras vilken statsstyrelse som uppkommer, hur radikalt program de än presterar.

Två faktorer stå absolut tydliga för oss för genomgående förändring i samhällena: stark industriell organisering av ländernas produktiva arbetare, utgörande den maktfaktor som kommer att förmå den nu så mäktiga kapitalismen att böja sig, andra: en genomgående revolutionär industrialisk skolning för arbetarklassen i sin helhet, så att denna klass medlemmar för alltid avsvära sig all tilltro till ytliga förändringar av samhällenas politiska strukturer och i stället medvetet och klassolidariskt arbeta för en genomgående ekonomisk förändring vilket också menas en förändring, icke blott till namnet utan också i verklighet.

Som konsekventa revolutionära industrialister bry vi oss icke alls om att skrika våra lungor hela för detta kapitalets steg.

Det har stått klart och tydligt för oss! Att staten tar namnet av att vara den som förklarar krig vet vi är för att massan ännu blint tror på staten som auktoritet, och av samma orsak veta vi att det är tankelöst att sam en del arbetargrupper, arbeta för statens omkulakastning endast, ty så länge som samhällets ekonomiska struktur är sådan som den nu är och arbetarmassans slavnatur är sådan att de ödmjukt böja sig, så länge kunna staten falla men nya samma ögonblick etableras igen, och förtryck och utsugning är alltid inskriptionen på deras fanor.

Det kan ej bli nåt om förtryck och förtryckare om ej det finnes krypande slavar.

Vi ha aldrig väntat på något sådant som nåd och förskoning från fiendehäll, medvetna om att striden har stått, står, och kommer att stå mellan kapital och arbete om frukterna av arbetet. Det vore därför lika tankelöst att skrika oss hessa nu.

Vi förbanna dock av hela vår själ dessa skrikhalsar som talat och tala om politisk aktion och "sympati" för oss revolutionärer, enär det är detta pack, dessa uppkomlingarna människor, som avrätt och än i dag avräda arbetarna från aktigt arbete i de industriella organisationerna. Ni ha haft sympatiets mantel över er, ni ha ej vågat att uppträda öppet som våra motståndare. Nu är denna mantel riven i trasor, ni ha själva gjort det i er okunnighet. Vi skola se till att arbetarklassen ser rutenheten och hindra dem att falla offer för edra utlagda krokur. Ni kan hålla edra protestmöten mot krig och avsända människovärliga resolutioner till kungar eller presidenter. Det tillhör er propaganda. Ni ha aldrig gjort annat och vill aldrig göra annat och arbetarna ha låtit lura sig, därför är klassens ställning sådan den nu är.

Makt och makt endast måste vara arbetarklassens enda måtto. Den kan ej bli verklig på annat sätt än att varje arbetande man,

Minneapolis i organisationsstadiet.

Aldrig förr har det i Minneapolis varit sådan entusiasm för organisering i I. W. W. som just nu. Tjänsteflickorna göra stor framgång med sin organisation. Två grupper äro nu organiserade och ha sina enskilda möten på sitt eget språk och sedan stora möten tillsammans minst en gång i månaden. Tisdagen den 15 maj kommer en större fäst att gå av stapeln på I. W. W. nya hall, 11 1/2 Western Av. Programmet kommer att bli omväxlande: engelskt, skandinaviskt och finskt och efter detsamma arrangeras dans.

Flickornas entusiasm för sin organisation garanterar ett oöverträffligt program och det bör därför sporra varje gammal och ung att gå dit upp. När man nu ser kvinnorna fatta organisations-idén med sådan entusiasm, då vet man vad det betyder för "Mr. Boss".

Enväldshärskarnas dagar kunna snart räknas!

Ett nytt släkte skolas av klass-medvetna mödrar och ett nytt samhällsförhållandes dagar randas.

C. A.

En del idealistiska människor beklaga och ställa sig till starka motståndare till värvningen. Bönerna skrika med sina lungor fulla kraft hur skall det gå med skörden i sommar och höst. I. W. W. männen njuta ty de s. k. "Scissorbills" komma ej ut på skördefälten i sommar, och bönerna ha gott om pengar. Detta visar således att alla klassolidariska arbetare få tillfälle att arbeta för en människovärdig lön!

Lagen förbjuder Sabotage i Minnesota. Ett gram av Sabotage är värd mera än 1,000,000 ton lagparagrafer på papper förbjudande densamma!

Varning

Från absolut tillförlitligt håll meddelas till ALLARM att alla arbetare böra akta sig för att resa till Canada. Den nuvarande annonseringen om goda tider i Canada är endast en bluff, i akt och mening att få många arbetare där så att de kunna "blacklista" de Canadiske arbetarna och få dem att gå ut i kriget.

Kvinna och barn, med få ord, alla dem som arbeta för lön, som en man strömma in i arbetarklassens enda organisation, och i densamma enas om och till sista grandet rengöra jorden från det nu existerande profitsystemet, då först kan det bli tal om fred och mänsklig lycka.

Låt kungar och presidenter slåss om troner, om rätt att försva sina affärer. Om de lyckas få soldater för detta, kom ihåg att skulden därtill är din, ty hade du ivrigt och aggressivt uppträtt och organiserat din kamratreks och skolat dem, då hade det varit omöjligt. Nu är det lönlöst! Bättre att förebygga än förebygga. Om nu det skulle hända att någon skulle få bita i gräset så händer det honom endast vad som han tänkte göra med andra.

Som du sår får du skörda heter det, och det visar sig vara ett ytterst sanningsenligt uttryck.

De privata ägnarna till landets resurser ha sått hat mot oss, de få också skörda hat, målmedvetet sådana, men ej ett hat som blossar upp för ögonblicket och sedan sjunker ner till undergivenhet, utan ett skolat hat som bakom sig bygger ett nytt samhälle av bestående art.

Varje arbetande man, kvinna och barns skyldighet mot sig själv och mot en kommande generation är att omedelbart bli medlem av I. W. W. Därmed bildas en maktfaktor och i samma stund blir också rätten vär.

Carl Ahlteen.

Socialistiskt sympati.

Munväder och tomma ord det är allt.

Varje särskild gång vi påpekat hur värdeöst S. P:s munväder, kallad agitation är, har det väckt ont blod och dess medlemmar ha påstått att de vid alla tillfällen skola stå solidariska.

Av förbundskongressens beslut i Chicago, vilken öppnades söndagen den 25 mars, bevisas till fullo att Socialistpartiet icke i ringaste grad tänker i handling utföra vad de propagera.

Från Svenska Socialisten för den 29 mars detta år hämta vi följande:

"Vid den slutliga voteringen antogs den av kommittén tillstyrkt motionen jämte Swenssons ändringsförslag. Det sålunda antagna uttalandet har följande lydelse:

Fast övertygade om att en socialistisk industriell organisation är absolut nödvändig för "oss" att äga innan "vi" kunna införa den socialistiska samhällsformen; och att det är ett av våra tillförlitliga vapen i kampen på det industriella området, beslutar kongressen: Att förbundets medlemmar och talare utsända av förbundet skola åläggas att agitera för industriell organisation, byggd på klasskampens grund; och att förbundet motionerar till en blivande partikongress, att densamma beslutar att partiet bedriver propaganda för industriell organisation."

Det höres väljudande och vackert, icke sant? Men efterföljande visar detta sälls kamps ärlighet så tydligt, att det är överflödigt att spilla värdefullt papper och bläck på vidare beskrivning av dem.

Det lyder: Bengtsons tilläggs-förslag avsågs med 9 röster mot 4. Dess lydelse var följande:

Att förbundets medlemmar och av förbundet utsända talare skola åläggas att agitera för en industriell organisation byggd på klasskampens grund; och att de åläggas delta i varje klassstrid de komma i kontakt med, vare sig den utkämpas av A. F. of I. W. W. eller andra befintliga arbetarorganisationer i kampen för arbetarklassens frigörelse från kapitalistisk utsugning; och att förbundet motionerar till en blivande partikongress att densamma beslutar att partiet bedriver propaganda för industriell organisation.

Är där någon människa med vanligt sunt förnuft som har ett ord till försvar för detta storordiga sällskap?

Vi revolutionärer ha aldrig väntat något annat än tomma ord och fraser från dem, så överraskningen begränsades till det att se dem själva öppet i sin egen tidning erkänna detsamma. De vilja att yxan skall gå men själva vilja de ej hålla i skafket.

Vad mening är det väl att skrika om, och skälla ner en parastklass men själva stå i samma ställning?

Från nu och framdeles blir det för oss arbetare som vill ha någon förbättring i våra förhållanden att handla, och samtidigt ta avstånd från frasmakare.

Det är handling och det endast som är värt att räkna med.

Carl Ahlteen.

De komma.

Tidningarna i Judith, Mont., säga, att I. W. W.-män komma från alla riktningar in där. När alla andra kapitalisttidningar i andra stater säga detsamma så måste där vara en förfärligt stor massa I. W. W.-män lösa.

Brevlåda.

Brev finnes å Allarms exp. för Cristian Nielsen från Kjöpenhavn.

Roy Munson, var god meddelad adress till A. W. O. Headquarter, 603 Sykes Bld., Minneapolis, Minn.

En appell till tjänsteflickor.

(Av Jane Street.)

Är din högsta önskan att förbli slav? Eller mera, är du villig att förbli en god, trogen och arbetsam sådan? Är det din enda mission i livet att hyra bort dig till andra, och hela tiden just se efter deras behov, göra allt för kvinnor som i intet avseende skilja sig från dig på annat sätt än det att de sett efter sig själva och sitt eget bästa.

De äro s. k. förmögna kvinnor, och använda sin förmögenhet som piska, och driva dig och dina lidande likar till underkastelse. Deras rikedom är stulen från dig och andra arbetare i andra industrier.

Har icke du en kropp som också behöver vård, njutning, nöjen och vila?

Vill icke du också ha ett hem och en familj för dig själv? Har icke du också en kvinnas känslor som böra tillfredsställas, vilket gör livet värt att leva?

Varför använder du ej din kraft, vilja och energi din kropp har i sitt förvar för att skaffa dig vad du vill ha och behöver, hellre än att slita ut dig för andra och skaffa dem vad de vill ha och behöva? Varför revolterar du ej mot ditt slaveri?

Varför använder du ej din kraft att slå tillbaka åt dem som slå och förtrycka dig? Varför fordrar du ej din rätt?

Kom ihåg att du får den aldrig på annat sätt än att du själv skaffar dig den. Det enda sätt på vilket du kan göra det nu i dessa dagar och framdeles är att göra det i förbindelse med andra.

Bliv därför medlem av "Domestic Workers Industrial Union."

Före dina styrka med den som redan finnes i organiserat tillstånd, och bli med dem som redan strida för sin, din, och hela arbetarklassens befrielse.

Är du rädd för att göra det? Eller är du för snål?

Är en plats och en liten usel lön allt du tänker ditt liv är värt till dig?

Är du villig att kasta alla dina ljusa drömmar över bord för alltid? Är du villig att prostituera dig själv i slaveri för alltid, just för några småsaker du kan köpa för dina hårt förvärvade slantar? Nej jag tror det ej. Vi komma ej heller att tillåta att du för alltid står i slaveriets dy.

Vi vilja draga dig ut ur ditt slaveri och hopplösa liv. Vi vilja väcka nytt hopp och rebelliska känslor i dig.

I. W. W. inbjuder dig till medlemskap i en organisation som omfattar alla arbetare i alla industrier, i gruvor, fabriker, skogar, skördefälten, i privata hem och restauranter, kort sagt över allt där arbetare bestjälas på sin produkt, vilken samlad i sin tur utgör den makt som förtrycker dig och håller dig i slaveri.

Bliv medlem i den organisation som är för dig och din klass, och rikta ett kraftigt slag åt den klass som förtrycker dig, och som sådan är din och hela arbetarklassens enda fiende.

Du finner huvudkvarter för Domestic Workers Industrial Union på följande platser. Gå dit och tag ut medlemsbok omedelbart.

Minneapolis, Minn., I. W. W. Hall, 11 1/2 Western Ave. Vera Kvarnström, sekr.

Denver, Colo., Jane Street, sekr., 502 Quincy Bldg. 17 and Curtis Str.

Salt Lake, Utah, Emma Bianco, sekr., 122 Social Hall Ave. Duluth, Minn., 530 W. 1st St., Chas. Schultz, sekr.

Spokane, Wash., Wilma Powell, sekr., C/o No. 115 N. Brown St. Tulsa, Okla., Anna Buse, 6 Brady St.

Tacoma, Wash., 1314 Commerce St.

Seattle, Wash., 85 Nippon St., Herbert Mahler.

Cleveland Ohio, R. A. Vernon, 112 Hamilton Ave. Chicago, Ill., 104 W. Wash. St. C/o Union 85. br. 2.

Bryt den hungerige ditt bröd.

Av W. E. Hl.

Ett litet hus i halvförfall skick, vittnande om yttersta fattigdom, ligger tätt invid gatan. Folk, som gå förbi, kan inte undgå att titta in genom de spruckna fönsterrutorna. Synen, vilken blottar sig därinne, väcker ingen större uppmärksamhet hos de förbigående, ty det är måstadels fattigt folk, så vana därvid i sina egna hem.

Därinne är huset fullt med barn, som ligga, sitta, springa, gråla och slås. Trasorna slå om deras magra lemmar. Brösten äro insjunkna och kinderna knottiga och bleka.

Det finnes endast två rum i lägenheten. Det ena är kök och tvättstuga och det andra är sängkammare, matsal, lästuga, lekplats och sjukal.

Naturligtvis äro barnen sjuka. En skylt talar om för oss att mässlingen härjar därinne.

Ingen vet huru många som ligga sjuka, ty rummet har avgärdats och en duk hängts för fönstret, så att ljuset ej må skada de små barnens ögon. Troligen komma de alla att falla offer för sjukdomen denna gång.

Snart kommer nog difterien och den hoppar inte över ett hus med så många små barn, sedan blir det lungnoten, som smyger sig in, och då läggas de små i sina sängar och uppstiga aldrig levande därifrån.

Men — vad är det? Fyra stora slädar synas utanför det fallfärdiga huset. På botten av de djupa slädarna sitta några män och kvinnor. Endast hattarna äro synliga ovanför de grova slädbonaderna. I den ena slädan har ställts en liten låda, varöver en gammal luggsliten matta kastats. Från huset utträdde en gammal kvinna. Hon håller en vit näsduk för ögonen. Efter henne kommer en svärm med gråtande barn. Det är begravning och processionen sättes i rörelse.

I den lilla kistan ligger liket av ett litet barn. Ingen blomma och ingen krans pryder locket. En gammal matta har man kastat däröver.

Det är synd om modern i ett sådant hus, det är synd om fadern och det är synd om barnen också. Medan det ännu levde kunde hon inte ge det lilla barnet nog med bröd och när det dog kunde hon inte köpa en blomma och lägga den på kistans igenspijade lock.

Ännu är rummet avgärdat; ännu hänger en mörk trasa för de spruckna fönstren. Inga av barnen äro ute bland andra barn och leka. Ännu sitter skylten med de stora svarta bokstäverna utanför vägen varnande och hemsk. Är modern ute bär hon sin vita näsduk i handen och man ser den ofta, då hon talar med någon, föras den upp mot ögonen. När mannen går från och till sitt arbete stirrar han vemodsfult ned på gatan.

Vad sörja dessa arma människor? Den fattiges liv är en väg genom oändliga lidanden, försäkelser och fattigdom och när döden kommer rosslande och sträng är det blott ett hälsosamt avbrott, från en tillvaro av armod och förtvål.

Det är med "guds försyn" de fått sina små barn och som de själva blivit satta här i livet, och det är väl med samma försyn som sjukdomarna rycker dem bort innan solen lyser på de mogna åren. Därför böta de sitt öde i hopp om en bättre, ljusare och lidandefri tillvaro på andra sidan graven. De möta det dock med tårade ögon.

Och så ha tårarna strömmat och grävt djupa furor på deras kinder, medan deras förhållanden blivit sämre och deras livslängd oupphörligt kortare. De ha inte ens försökt att ändra sina omständigheter till något bättre. Om någon sökt att väcka dem till

eftertanke ha dörrarna stängts framför honom.

Man har utgått från den så kallade "eländeteorien," och trott att när trycket av det allt mera hopande eländet en gång skulle kulminera, då skulle slaverna resa sin hand i revolt mot utsugarna. Denna teori är dock, av allt att döma, en annan ogrundad profetia. Ty den stora nöd, som, alltsedan industrialismens första dagar, omsvept de fattigaste bland de fattiga har icke hittills förmått att alarmera dem i ringaste grad. — Men kanske de skola vakna. Kanske på samma sätt som före den första stora franska revolutionen: yrvaket, icke-målmedvetet — hungrande efter hämnd och blod. De äro hungrande och lidande nog att resa sig upp mot sina förtryckare — nog, till att göra vad som helst.

Huru fasansfulla äro ej de fattigas förhållanden i storstäderna, där hus vid hus stå i tung och tryckande atmosfär, i tjocka ogeträngliga rökdimmor, där spårvagnar och åkdon av alla tänkbara och bullrande slag röra upp gatornas osunda damm, där det inte finns bröd nog för människorna, utan tusentals barn få gå hungriga till skolan, eller stanna hemma, för svaga att kunna gå, och där de späda lemmarna få vara medhjälpiga till familjens underhåll.

In i de små otillräckliga rummen strömmar ingen sol, ingen frisk luft, ingenting som närmare styrker hälsan. Barnen få leka i rännstenen och på bakgårdar bland smuts och avfall. Från dessa hårdar strömma biljoner bakterier in i deras lungor och blod. De svaga små kropparna äro ytterst mottagliga för alla sjukdomsfrön, enär de sakna de nödvändiga förutsättningarna för att kunna motstå och bekämpa dem.

En människa, som icke sett ett slumdistrikt kan aldrig föreställa sig vad det är att bo i ett sådant. De finnas nog, vilka gått dit ned på samhällets botten för att studera dess liv. Men att studera är en sak och att leva där är en annan. Omkring studierna slingrar sig alltid hoppet och säkerheten att när som helst kunna lyfta sig ur denna omgivning; men den som lever där vet icke av ett sådant hopp och en sådan säkerhet. Han må sedan anstränga sig aldrig så mycket faller han dock alltid djupare ned. Ibland får han lämna sitt "hem" och sin omgivning och då bär det av mot fängelset.

"Men," säger man, "städerna ha ju så många välgörenhetsföreningar och så ha de så många filantropier." — Lyckligt för dem! Vi bör icke tala allt för högt om dessa föreningar, ty de göra ingen nytta, och sedan man vet att de filantropiska medlen stults ifrån arbetarna, börjar man sätta mindre värde på dem också.

För att illustrera, kan en sanningssökt händelse vara av gagn. Den visar vilka det är som dra nytta av välgörenheten. Den hände denna vinter och kan således ej tillhöra fortiden.

En mycket ivrig välgörenhetsmänniska i New York, en kvinna, vilken uppgivit sina socialistiska idéer för att med all energi ägna sig åt välgörenhetsarbete, anordnade ett möte för de lägst nedtrampade trälarna i stadens slumkvarter, varpå hon själv skulle tala.

Till detta möte hade samlats en massa underliga figurer. De voro hållöga och bleka med insjunkna kinder och bröst och med slöa uttryckslösa ögon. De hostade ofta. Smuts och trasor voro de dominerande dragen. I deras garderobers funnos inga kläder och i kommoderna, om de hade någon, fanns ingen tvål. Till dessa skulle hälsovårdens "evangelium" predikas.

Talarinnan höll ett glänsande tal, starkt betonande renlighet och frisk luft i kampen mot de farliga sjukdomarna. Hon slutade sitt tal med att utropa: "För

guds skull håll edra fönster öppna och låt solen lysa in i edra hem!"

En av åhörarna hade gripits av talets värme och som han kände en familj i yttersta behov om hjälp beslöt han att hjälpa dem. Fadern var redan angripen av lungnot; modern och barnen fingo reda sig bäst de kunde.

Från en osund lägenhet lyckades han anskaffa familjen en ljusare och hälsosammare på femte våningen, sedan rapporterade han dem till samma välgörenhetsförening vari talarinnan var en styrelsemedlem.

Tiden gick och efter några veckor skulle han besöka sin familj; men den var flyttad från den ljusa lägenheten. Efter ett längre sökande fann han modern med alla barnen boende nere i en fuktig källarevåning. Han skyndade iväg till föreningskontoret för att uttröna varför de tvungit dem att flytta in i en källare med fuktig och i högsta grad ohälsosam luft.

På kontoret sitter hon, och som hans skyddslingar voro i distriktet under hennes uppsikt, så var just hon den rätta personen att hänvända sig till.

På hans fråga varför hon tillät sig att flytta familjen, då hon visste att fadern låg sjuk i lungnot och att troligen både barnen och hustrun komma att få det om de hållas kvar i källarevåningen, svarade hon: "Ni kan väl inte begära, att jag, varje gång jag besöker dem, skall vara tvungen springa upp och ned för 5 trappor?"

Hennes handling är så karaktäristisk för en välgörenhetsivrare, som hennes svar är det. Där sitter hon, med en stor lön och gungar i en behaglig stol på ett varmt och komfortabelt kontor. — Inte vill hon göra sig omak med att springa upp för så många trappor en gång i veckan. Hon kan slippa det. Ty hennes önskan är de hjälplösa offrens lag. Vad rör det henne om hela New York får lungnot, så länge hon har det bekvämt, drar sin stora lön — och får sitt namn i tidningen någon gång.

Det vore sannerligen skönt att ha ett helvete, vari mörderskor av hennes art kunde få stekas i evig eld. Tror inte ni, att många av storstädernas lazarett skulle anmäla sig som frivilliga sva-velseldare blott för glädjen att se dessa bekväma hycklare lida?

Det är fullkomligt rimligt att antaga, att intet sjukdomsfall av- väjts från välgörenhetens första stund till våra dagar.

Sedan ha vi de fina filantroperna och vad skall man tänka om dem. En Rockefeller höjer oljan med några cents, vilket inbringar miljoner dollars årligen, så skänker man frivilligt några fattiga tusen. Efter Ohioflodens översvämmande för några år sedan var det en stor korporation som skänkte 100 tusen dollars till de nödlidande. Strax därpå sänktes arbetarnas löner ända till 35 proc. och då tog det ej så många veckor innan hela summan influ- titt många gånger.

Men det oreflekterande folket läser stora artiklar om den eller den personen och röres till tårar av all denna godhet. De skänka bibliotek och böcker, men bannlysa alla radikala skrifter, och de donera stora summor till skolor och universitet där studenterna få lära sig att det n. v. samhället är det bästa möjliga och att penningfurstarna äro landets största män och där alla modärna tankar och teorier äro utslutna. Och detta kalla de stort, nyttigt och gott.

Ha de avvärjt fattigdomen? Att ta pengarna från en fattig och ge till en annan är föga bättre än stöld. En gång skall folket se för vilket bedrägeri de äro utsatta, och en gång skola de ränsa världen från filantroper och bli sina egna välgörare.

De rike må besöka de fattige och bringa en smörgås med sig, och känna sig stolta att få räk-

Everett, Wash.

april 6, 1917.

Redaktör av Allarm. Kamrat.

Som jag sitter här i min cell med ALLARM framför mig, så får jag en idé i huvudet, den nämligen, att skriva några rader till Allarm.

Först vill jag säga att det gläder mig att se tidningen sexsidig, och hoppas att den snart blir vec- kotidning. Det gläder mig också att se att skandinaverna börja vakna, vilket den stora framgån- gen för I. W. W. bland skandina- verna bevisar. Jag är en av de 73 kamraterna som lumbertrus- ten och "the M. M." försöker sän- da till fängelse för livstiden, där- för att vi försökte hålla ett möte i Everett. Det kanske intresse- rar ALLARMS läsare att få höra lite från insidan av denna bur.

Efter vi blivit hållna i Seattle stadsfängelse några dagar, och kapitalisternas värtkyg hade samlat tillsammans så många de kunde packa in i Everett fängel- se voro vi flyttade över dit. Över- heten i Everett ville flytta oss över dit i en "cattle-car" men "Major" Gill i Seattle — vilken visat lite mera mänsklighet sedan våra 5 kamrater voro dödade — tillät ej detta, utan i stället trans- porterades vi i en extra för än- damålet förhyrd spårvagn till sta- den.

I detta fängelse är två järntan- kar med rum för 10 män, om dessa skulle ha något så när frisk luft. I dessa två tankar blevo vi 74 instuvade, så det är lätt att förstå vad slags luft vi ha att in- andas.

I vardera av dessa tankar är 10 celler och 4 män i varje cell, så det är nästan omöjligt för oss att röra oss där.

När luften vi inandas är sådan, så förstär var och en vad slags mat vi ha att äta. Den står utom möjlighet att beskriva, nog är sagt den kan knappast ätas av ett svin. Två gånger fingo vi förgiftade bönor. Obs. detta har erkänts av Mr. Boss värtkyg. Det gick dock ej länge, ty vi satte ett fullständigt stopp därtill genom att gå ut på hungersträjk och and- ra direkta metoder.

Vi fingo alltså filter och mad- rassar på samma sätt.

Från den stunden ha vi haft bättre mat och all slags littera- tur, jämte värme. Detta visar vad direkt aktion kan åstadkom- ma även på en sådan plats som denna. Nu till vad vi fördriva tiden med här.

Kl. 7 på morgonen väckas vi av en **Rebellsång**, denna stäm- mes upp av den som först vaknar och alla stämma omedelbart i för- lunda lungor. Så göra vi oss i ord- ning för en "lätt frukost" ni för- stå, efter detta är över tages en promenad fram och tillbaka i kor- ridoren under avsjundandet av många kära revolutionära sånger. Lite exercis tages ibland, några låsa högt under det att andra lyssna, andra sitta och diskutera över olika former av klasskamp.

När vi äro trötta av ett så börja vi ett annat, och så går dag ut och dag in. På visitationsdaga- na är det dock lite skillnad, då snygga vi alla upp oss för att ta- ga emot de vänner och kamrater som komma och hälsa på oss. Många gånger vänta vi förgäves, men icke tappa vi modet för det, för vi veta att våra vänner äro upptagna med striden på utsidan för vår frihet. Och när vi läsa våra egna tidningar om I. W. W. framgång över hela landet, ja över hela världen, så äro vi gla- da som ett barn. En gladare massa män är svårt att finna.

Huru kunna vi vara så glada, med livstids fängelse framför oss? Jo helt enkelt därför att om vi ha att gå dit, så gå vi dit för det

nas bland filantropiens hycklan- de hjord; men för samhällets ut- stötta och nertrampade fattig- hjon finnas endast två verkliga och fullkomliga välgörare. Den ene heter Döden och den andre Revolutionen.

I. W. W. fram- gång i krigstider

Någon tror kanske att dessa tider hindra vår väksamhet. I så fall är han betydligt missta- gen.

Rapport från A. W. O. visar att ej mindre än 1417 nya med- lemmar vunnits under mars må- nad; Konstruktionsarbetarnas In- dustriella org. No. 573, 292 nya och No. 450, 186 nya medlemmar under samma månad.

Därtill kommer M. M. W. I. U. No. 800 med 7 nya M. M. W. I. U. No. 490 med 7 nya. R. R. W. I. U. No. 600 med 3 nya. M. T. W. I. U. No. 200 med 2 nya och M. C. M. W. I. U. No. 300 med 1 ny medlem också under mars månad.

Att märka, denna rapport gäl- ler endast för affär gjord i Min- neapolis kontor.

Tag då hela Amerika i beträk- tande så kan en föreställning gö- ras om I. W. W.'s framgång.

Från Philadelphia, Pa., kom- mer också meddelanden om stor framgång.

Kamrat W. T. Nef är den dri- vande själen där och det endast är nog för att bevisa att fram- gången är god.

Han meddelar att dockorna äro fullsatta med militärbevak- ning, men vad betyder det. Dele- gaten är sjöman och arbetar på båten och under resan organiser- ar alla ombord. Amerikanska, spanska och skandinaviska sjö- mäns samarbete och frågan är nu uppe att upprätta ett internatio- nell medlemsmärke. Medlems- boken äro goda inom de oli- ka avd. av M. T. W.

DEN STORE GOMPERS.

Sam Gompers har sålt den or- ganiserade amerikanska arbetar- klassen, undantagandes medlem- marna av I. W. W. till den ame- rikanska staten. Men nu här en fråga: Vem har sålt den organi- serade arbetarklassen till Sam Gompers?

att vi stridde för frihetens sak. Vi stridde, och vårt beslut var att befria varje man, kvinna och barn från det slaveri de nu äro hållna i.

Barnen, dessa små, vilkas plats är i skolan och på lekplatsen, i solen och den friska luften, ej som nu, instängda i osunda fabriker, där deras små liv vissna bort liksom blommor för tort väder. Vi stridde för att den unga kvinnan skulle slippa sälja sina kärleks- drömmar för pengar, och slutli- gen för att för alltid få bort ett orättvist, onaturligt samhälls- system, så att alla världens nyt- tiga människor kunna leva ett liv fullt av hälsa, lycka och glädje.

Med detta för ögonen gå vi glada vårt öde till mötes, medvetna om att vi gjort vad lite vi kunnat för frihetens sak.

Med detta menar jag dock ej att vi ej vill bli fria. Vi önska ingenting mera än att åter få komma ut i den fria naturen, ut ut att återigen strida för frihet av oss själva och vår klass.

Jag kan övertyga eder om att en tacksammare "bunch" för ert strävande för vår frigörelse fin- nes ej.

Ibland 74 man har endast en visat sig vara en förrädare, det är Auspos, en norsk-amerikan, och jag tror ej att det finnes mera än han bland oss.

Jag hoppas att dessa rader kommer fram till ALLARM.

Med hjärtligt hälsning och öns- kan om en stor framgång med the O. B. U.

Eder för Industriell frihet, Fångarna i Everett County jail. Box 1878, Seattle, Wash.

P. S. Vi hade ett besök i tis- dags av en del kvinnliga socialis- ter, dessa hade en massa läcker- heter med sig, däribland en torta med I. W. W. på. Vi glömma det aldrig. Mottag vår fasta över- tygelse, vi glömma det aldrig.

Han väntade och hoppades för- gäves.

Johan var en flitig och stadig arbetare och stod därför högt i gunst hos arbetsgivarna varhåst han kom.

Han var med andra ord, "en exemplarisk arbetare och en god borgare." Arbetsgivarna klappade honom på axeln och beröm- de honom och desto mera slet och arbetade han för att tjäna sig upp, som han hoppades, för att en gång ernå en oberoende ställ- ning. Som sagt, han arbetade stadigt samt var ganska sparsam, men trots detta så ville det ej bli något över av vad han förtjäna- de.

Johan hade tänkt flera gånger att fråga sin nuvarande arbets- givare efter några cents mera om dagen, men han uppsköt det gång efter annan; han tänkte för sig själv att, "om jag arbetar hårt och gör mitt allra bästa så skall nog ej belöningen utebli." Så slet och knogade han så det värk- te i lemmarna, och väntade på att arbetsgivaren som erkännan- de för hans flit och trohet skulle godvilligt ge honom mera betalt. Därför när Johan såg denne kom- ma så klämde han i ännu värre för att riktigt visa vilken "dug- lig" arbetare han var; han hop- pades att när han så tydligt vi- sade med vilken fart och svung han kunde utföra arbetet, ja då skulle helt säkert daglönen bli- va höjd. Och i säker förhoppning om detta kände Johan sig helt belåten och tillfredsställd med sin tillvaro. Han fick dock vän- ta, och det dröjde och drog ut på tiden, så till och med Johans sakt- modiga tålmod började att tryta. Och detta allt mera eftersom klä- der, matvaror samt allting steg och steg allt högre i pris — men Johans inkomst stod fortfarande på samma punkt som förr. Det ville ej räcka till, så dyrt som allting nu var. "Om jag ändå skul- le drista mig till att fråga för li- tet mera betalt," funderade Jo- han när han tyckte att han hade väntat länge nog.

"Jag är fullt förvissad om att min begäran inte blir avslagen," sade han halvhögt till sig själv när han nu var på väg till konto- ret i detta viktiga ärende. Han öppnade villrådigt dörr och steg in. Inkommen fick han syn på sin arbetsgivare som satt och läste en tidning. Denne lade ifrån sig tidningen och nickade åt Johan, men såg ut att vara vid ett dåligt humör.

Johan nästan ångrade att han hade gått in just nu och stod där utan att riktigt veta vad han skul- le börja med. Till slut bröts tystnaden av arbetsgivaren i det han sade: "Det förvånar mig storligen att du Johan har kom- mit hit; vad kan ditt ärende va- ra?"

Johan stod och tummade på sin mössa, skrapade ett tag med ena foten, och så började han: "Ja det är så, ser goa herr'n, att allting har blivit så dyrt nu så jag kan omöjligt reda mig på vad jag nu förtjänar." Han höll upp ett ögonblick för att se vad in- tryck slikt tal skulle göra på sin arbetsgivare. Denne rynkade pannan och såg strängt ut, så det var med tvekan och röst som Jo- han fortsatte: "Så därför kom jag för att fråga om jag ej kunde få litet mera betalt; jag har ju arbetat här länge och varit flitig och pliktrogen, skött mitt arbe- te efter bästa förmåga, och ni vet själv att jag utfört mera arbete än någon av de andra — så där- för hoppas jag att min begäran inte blir avslagen," tillade Johan i det han såg bedjande på sin arbetsgivare. Denne satt tyst ett ögonblick; så reste han sig upp ifrån bordet där han satt i det han synbarligen misslytt fäste sina stränga blickar på Johan.

"Jaså, även du är en sådan där som inte är belåten fastän jag har ju till och med nedlåt mig till att tala och umgås med dig såsom en min gelike. Och trots detta så kommer du nu och är fräck nog till att begära en sådan orimlighet. Jag kan inte betala en enda cent mera för det arbetet som du gör, hör du det! Och om du ej är nöjd med det du har så kan du gå; det finnes god tillgång på arbetare nu som äro mer än villiga att arbeta för denna betalning. Du har hört mitt svar så nu vet du vad du har att rätta dig efter."

Det var med blandade känslor som Johan lämnade kontoret; minst av allt hade han tänkt sig ett sådant mottagande. Han hade varit och ville knappast tro att det var sant. Han hade ju arbetat hårt och gjort sitt bästa för att stå på god fot med arbetsgivaren, och hade därför hoppats att bli belönad med en liten löneförhöjning. Men nej, skällsord hade han fått, och tillsägelse att gå om han ej var belåten med arbetet och betalningen.

Johan stannade kvar några dagar på sin plats, gick så och fick de pängar som han hade att fordra samt gav sig ut att söka arbete på annat håll.

Han hade nu blivit rikare på erfarenhet, men ännu ägde han en bergfast tro att någon gång skulle han lyckas att kräva sig upp på samhällets tinnar och bli en ansedd man. Han levde på hoppet — och med detta som drivfjäder drog han ut för att brottas med livets motgångar och besvärigheter, och som han hoppades, avgå som segrare.

Johan arbetade på flera olika platser men som han ej var yrkeslärare så blev betalningen ringa, och om han då ibland frågade efter mera så blev det nästan alltid avslag. Därför var han för det mesta på resande fot, sökande efter nytt arbete, nu rikare på erfarenhet — men ännu hade han ej förlorat hoppet att arbeta sig upp. Att leva ett sådant kringflackande liv tager på krafterna; Johan började även att visa detta. Hans rygg var böjd av slit och arbete, hans gång var icke mera spänstig och hans hår hade grånat betydligt. Det föll sig numera ganska hårt för honom att erhålla något arbete; "det behövdes unga krafter, — han var för gammal," sades det. Det kändes tungt för Johan att bliva uteslängd; han var nu utsliten och skräphögen var nu den plats han blev anvisad till, liksom en gammal maskin. Johan hade nu äntligen uppgivit hoppet om att ensam och som individ förbättra sin ekonomiska ställning. Men nu var det för sent. Han hade väntat och hoppats för länge, det enda som han nu såg hägra för sin syn var fattighuset. Hans liv var förfelat; men Johan är tyvärr ej den ende som väntat och hoppats — förgäves.

A. A.

Statement of the ownership, management, circulation etc., required by the act of congress of August 24, 1912, of ALLARM, published monthly at Minneapolis, Minn., April 1917, by the Minn. County of Hennepin, before me a Notary Public in and for the state and county aforesaid, personally appeared Carl Ahlteen, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the editor of the ALLARM published by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Editor Carl Ahlteen, St. Paul. Business Manager, Sigfrid Stenberg, Minneapolis. Owner, Scandinavian Propaganda League of I. W. W. Stockholders, none. Minneapolis 28th day of March, 1917.

MARGARET E. GOULD,

Notary Public.

(Seal) My commission expires September 26, 1923. Hennepin County, Minn.

Förblif patriotisk till din klass.

Agitationen i Rockford.

Till kamrater och för övrigt till alla läsare av Allarm ute i landet vill vi meddela följande:

Agitationen här i staden i och för arbetarklassens frigörelse från det förkrossande lönesystemet, har tagit en sådan allvarsam form på senare tiden att hejdukarna, eller rättvisans hantlangare börja frukta för att resultat därav skall kunna uppnås.

Såsom bevis härför blev en av våra kamrater arresterad måndagen den 9de april, därför att han på gatan utbjöd tidningen "Industrial Worker." Ett ex. av tidningen behölls av stadsfiskalen och befalldes kamraten vara närvarande påföljande morgon.

Ransakningen av våra fängslade kamrater i Everett, som utförligt publiceras i denna tidning, tycktes draga deras uppmärksamhet, ity följande ord yttrades av högsta pampen av ordningens upprätthållande till en av våra kamrater: "Myndigheternas handlingsätt emot I. W. W. medlemmar i Everett, Wash., var på sin plats." O du stolta mördarliga!

Vi se att den kapitalistiska pressen försöker alldeles tighjäl denna tilldragelse, och vill på inga villkor meddela denna dags händelser i Everett, Wash., (den 5te nov. 1916) för allmänheten. Nu göres försök att hindra arbetarpressens utslunga sanningen till folket: "Ty sanning och rättvisa är kapitalets och deras drängars största fiende."

Lördagen som varande den mest lämpliga dagen för försäljning av litteratur på gatan hade samlat en del kamrater i och för detta ändamål; och återigen var hantlangarna i värksamhet. Nio av kamraterna blevo arresterade och en del litteratur konfiskerad, därav några ex. av "Allarm." Kamraterna ifråga blevo tillsagda att infinna sig å polisstationen nästföljande måndag. Enligt vad tidningen "Morning Star" för i dag har att förtälja blevo dessa nio tagna i försvar av polisen, på grund av att i annat fall kunde de riskera bli överfallna av folket, på grund av patriotismen som för närvarande gör sig gällande. "O, du heliga enfald!" I. W. W. medlemmar tagna i försvar av polisen — — — något enastående eller hur! — — —?

Kamrater! Återigen se ni att de konstitutionella rättigheterna missbrukas av rättsväsendet. Den fria yttranderätten har man i många år försökt att kväva, men i denna punkt har de ännu ej lyckats; nu försökes även att tränga oss undan angående tryckfriheten. Men lagen är ju till för att brytas, och då så — — — Det är i alla fall sorgligt att se den brytas av själva ordningens s. k. upprätthållare.

Ett massmöte var anordnat av Local 480 onsdagen den 28 mars i och för att diskutera på vad sätt Rockfords arbetare skulle kunna tillkämpa sig en 8 timmars arbetsdag. Ragnar Johanson samt vår nuvarande organisatör J. Cully, förklarade tydligt och klart de linjer vi bör följa för att ernå ett sådant resultat; omkring 800 av Rockfords slavar hade infunnit sig, men ingen utav dessa undantagandes några av avdelningens medlemmar hade nog mod att yttra sig i frågan; alla syntes dock vilja hava en 8 timmars arbetsdag. 10 nya medlemmar på detta möte och såldes litteratur för omkring 10 dollars.

Lördagen den 7 april firade Local 480 sin femte årsfest, och var denna fäst talrikt besökt. Kamrat Herman Engström redogjorde över avdelningens värksamhet under dessa fem år, och må nämnas såsom varande det viktigaste av allt, att avdelningen under denna tid försålt och delat ut gratis litteratur för en summa av 3,356 dollars. Ett gediget program för övrigt! Omkring 40 dollars utgjorde behållningen å denna fäst.

Det ser verkligen ut som om parasiterna hade beslutat sig för att helt och hållet krossa oss i våra frihetssträvanden, och det fordras en beslutsam och handlingskraftig massa för att hålla dem stängna. Ja, det stundar vartagide, och det är nu upp till varje vaken proletär att vara på sin plats. Hugg nu i med kraftigare tag än tillförlit för vår organisation och därmed också för vår press; och låt oss visa "pamparna", denna världens onyttiga varelser, att deras beslut att krossa den fria tanken aldrig kan gå i verkställighet.

Presskommittén.

Är du en aktiv soldat i arbetets arme?

Korrespondens från kamraterna.

SMÄNYTT FRÅN DULUTH.

Några rader för att låta övriga kamrater veta att Duluth "Rebels" äro i värksamhet och bedriva en oavbruten agitation nu som förr.

Propaganda- och diskussionsmöten avhållas varje vecka, med rätt livliga diskussioner. Det ser ut som om slaverna även i Duluth börja inse sin ställning och fodra lite mera av livets goda.

Många och välbesökta försvarsmöten ha även avhållits, med rätt goda resultat. Nu senast hade Domestic Workers Lokal 115 arangerat en fäst vilken avhölls söndagen den 8 april å Socialist Opera House. "The Rebel Girls" hade försäkrat sig om ett gott program. Tal och sång förekom, ävenså musik av violin och piano. Ett aktstycke spelades av de finska kamraterna. Detta mottogs med stormande bifall av publiken, efteråt låto fin förfiskningar sig väl smaka, varefter vi alla drogo oss tillbaka till danslokalen där musiken redan var i full gång, och sedan trädde dansen med liv och lust ända långt in på småtimmarna. Nettobehållningen 75 dollars och 50 cents sändes genast till de fängslade kamraterna i Everett, Wash.

Eder för Frihet,
Oscar Holm.

FRÅN HIBBING, MINN.

(Några ord till er kamrater inom bageriindustrien på Mesaba range.)

Nu är tiden inne för organisation i nämnda industri. I andra industrier var arbetarna ha organiserat sig ha de lyckats att betydligt förbättra sin ekonomiska ställning, samma möjligheter ha vi också förutsatt vi gå efter saken rätt och med beslutsamhet att genomdriva våra fordringar.

Det är bättre nu än förut därför att det är ont om arbetare, speciellt inom denna industri.

Det enda att göra är att till sammans och bilda organisationen, detta till er som äro i någon mån klassmedvetna. Agitera sedan på edra kamrater, samt ha dem att läsa de revolutionära skandinaviska och finska tidningarna, ty det är huvudsakligen skandinaver och finnar som arbeta häruppe i nämnda industri.

Jag föreslog att vi skulle gå tillsammans och organisera oss i I. W. W. därför att jag vet att det är många redan som äro i favör för detsamma.

Jag har hört att de äro organiserade i Duluth.

Hoppas att få höra något från er Duluth-kamrater.

J. G.

Bullelin från 400 A. W. O.

Förhöret med de fängslade kamraterna i Everett är nu som bäst i gång. Upp tills datum ha inkomsterna betäcktt utgifterna. Detta visar att det är en grupp kamrater därute som handhava saken på ett förtjänstfullt sätt. Detta menas dock ej kamrater att vi icke behöva mera medel, ty det är ej färdigt ännu.

Upp tills datum har det kostat 23,000 dollars, en stor summa, men givetvis ej avskräckande för en så omfattande sak som denna.

Det behöves, som ni väl förstå, en hel del mera. På A. W. O. kontor finnes för 900 dollars värde av Everett defence stamps kvar.

Se efter kamrater, att ni allt som oftast sätter in mera i eder bok. Vi måste vinna till vad pris det än må gå.

Gören allt ni kunnen i Tom Mooney kamp för frihet, han har gjort mycket och gott arbete, det bevisar den lön kapitalistklassen försöker ge honom. Det minsta det kan begäras av eder kamrater är, att hindra kapitalistklassen från att taga hans liv.

Erån White Fish, Mont., kommer meddelande att en stråjk är på väg där. "The River Hogs" vilja också ha lite betalt för sitt arbete, samt ordentlig föda. På de det icke, så får nog stockarna ligga och rutna.

På sista mötet av Des Moines Branch av A. W. O. No. 400 beslutades att publicera namnet på Fred Miller card No. 236579. Han var betalad organisatör för A. F. of L. Han har nu lämnat staden.

C. G. Bourg är nu i Kansas City och undersöker förhållandena där. En fullständig rapport kommer att avlämnas så snart som möjligt.

Den s. k. anti-I. W. W. Billen är nu godkänd i Minnesota. För att den skulle bli fullt laglig måste den underskrivas av gov. Man tror att signaturen av en person kommer att hindra I. W. W. aktivitet i denna staten. Kommer det att arbeta den vägen? Durst bröderna i Cal. kunna ge några värdefulla upplysningar angående detsamma. Dessa millionärer, humle-farmare i Cal. ha betalat ett ordentligt pris för sin tjurskallighet. De äro på BOMMEN i dag.

"Sab-Katten" har gjort en beundransvärd förändring på deras ekonomiska ställning i samhället.

Det enda krig vi äro intresserade i är kriget mellan klasserna.

Den enda utvägen för oss är att organisera alla arbetare i alla industrier, detta därför att vi och vi endast skola vinna i detta krig. Varje delegat skulle göra alla ansträngningar för att få varje arbetare organiserad. Vi ha ingen tid för andra spörsmål just nu än detta, vilket också är det huvudsakligaste.

Forrest Edwards, sekr. treas. Pete Dailey, Chairman.

Den tysta agitationens dag.

Kom ihåg den 29 april 1917. En general "Stickerette" dag. Kom ihåg att den lille tyste men ändå värksamme agitatorn kan ingen fångsla.

Du vet vad Stickerts är! Skaffa massvis av dem från the Publishing Bureau, 164 West Wash. St., Chicago.

Glöm ej att prenumerationspriset på Allarm är nu 75 cents per år.

\$1.00 till Sverige och Canada.

Maj-Demonstration.

Alla I. W. W. Locals i Duluth och omnejd har beslutat att hålla en demonstrationsparad till förmån för kamrater som nu sitta i fängelse för sin delaktighet i kampen mot kapitalismen landet igenom. Många och för ändamålet passande baner tillhandahållas. Marschen ledes av Finska Musikbandet.

Alla kamrater som kunna skulle om möjligt delta, och infinna sig å I. W. W. Hall, 530 West First St., icke senare än kl. 9 f. m. den första maj, för att bli i ordning för paraden vilken tar sin början kl. 10 f. m. På kvällen är en stor fäst anordnad, många och goda talare komma att medverka, och efteråt blir det dans för dem som äro intresserade.

Mötet kommer att avhållas å Socialist Opera House, 314 Sixth Avenue East.

Presskommittén.

Minneapolis Tjänsteflickor.

ARRANGERA EN STOR FÄST PÅ I. W. W. HALL, 11½ WESTERN AVE. TISDAGEN DEN 15 MAJ KL. 8 E. M.

ALLA SOM I NÅGON MÅN KANNA SIG KLASSMEDVETNA UPPMANAS ATT INFINNA SIG PÅ DENNA FÄST OCH GÖRA DEN TILL DEN MEST SUCCESFULLA TÄNKBAR.

PÅ PROGRAMMET KAN NOTERAS, FÖREDRAG AV EN GOD KVINNLIG TALARE, SÅNG, MUSIK, DEKLAMATION OCH DAREFTER DANS.

INTRADE 15 CENTS. KLADSLÖGE FRI.

EN AGRESSIV GRUPP AV FLICKOR ÄRO INITIATIVTAGARNA FÖR DENSAMMA, VILKET TILLFULLO GARANTERAR EN GOD AFFÖN.

Lecture dates Ragnar Johanson tour.

Seattle, Wash. April 26—May 6th May 1st, Seattle, Wash., 1sta maj-möte, I. O. G. T. Hall.

Maj 3dje, Seattle, Wash., Norway hall. Litterär föreläsning.

Maj 4de, Seattle, Wash., I. O. G. T. Hall, I. W. W. organisationsform och taktik.

Everett, Wash. May 7th Bellingham, Wash. May 8 and 9th Seattle, Wash. May 10-12th Tacoma, Wash. May 13-14th Aberdeen, Wash. May 15th Hoquiam, Wash. May 16th Aberdeen, Wash. May 17th Portland, Oregon, May 19-27th

Från expeditionen.

Kamrater: Våra utgifter kommer nu att fördubblas. Fördubbla eder energi när ni anskaffa prenumeranter för vår tidning.

Skriv tydliga adresser å prenumerationskortet. Om ni flyttar glöm ej att meddela oss den gamla så väl som den nya adressen.

Redovisa punktligt. Rekommendera Allarm till din kamrat. Exp.

Avdelningar och kamrater som önska föredrag av Ragnar Johanson böra tillskriva denna tidnings expedition fortast möjligt, adr.: Box 179.

Kamrater i Montana, So. och North Dakota, Minn. och Wisconsin borde försäkra sig om föredrag av kamrat Johanson. Skriv omedelbart.

NAGOT GALET MÅSTE DET VARA MED POSTGÅNGEN I DESSA KRISTIDER.

På grund av en upp tills datum okänd orsak, måste vi lämna kamrat Ragnar Johanssons artikelserie till nästa nummer.

Vi äro dock övertygade om att till nästa nummer ha den tillhanda.

Nästa nummer av ALLARM utkommer den 15 maj.

Sprid Allarm.

Stor 1sta Maj fäst.

avhålls i I. O. G. T. Hall, Seattle, Wash. Föredrag av kamr. R. Johanson m. fl. Utmärkt program utlovas. Se affischerna.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING. Arbetarklassen och arbetstagarernas har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgåva överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet. Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetstagarernas allt mer växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetstagarernas att vilsledda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetstagarerna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlaga arbetet när en stråjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla. I stället för det konservativa valspåret: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet." Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Meddelande.

På Skandinaviska Propaganda klubbens ordinarie möte torsdagen 19 april upptogs frågan om ändring av mötestiden på grund av den ändring som Centralkommittén gjort med dansningen i stora hallen.

Beslut fattades att avhålla möten varje onsdags afton kl. 8.

Affärsmöten hållas som vanligt varannan onsdag, och varannan onsdag användes för litterära möten med diskussion och föredrag.

Alla medlemmar uppmanas att infinna sig på nästa möte. Alla ALLARMS läsare äro också mycket välkomna hit på våra diskussionsmöten.

Nästa litterära möte avhålls här nästa onsdag den 25 april kl. 8 e. m. å I. W. W. Hall, 11½ Western Ave.

Kamrater i California som önska arrangera skandinaviska föredrag för kamrat R. Johanson böra för att spara tid, tillskriva honom eller O. Sundberg därom, adr.: 515 E. Thomas Street, Seattle, Wash.

FRÅN SPOKANE, WASH., KOMMER FÖLJANDE TELEGRAM:

More drivers out. Scabs protected by armed guards watch shipments. Funds needed. Don Sheridan.

MEDDELANDE.

Från "the Finnish Workingmens Asst." kommer meddelande att den för en tid sedan annonserade dragningen kommer att avhållas i början av juni månad. Alla kamrater som ännu ha lotter kvar torde sätta ny fart i försäljningen så att de om möjligt bliva slutsålda till den tid då dragningen går av stapeln. Alla medel torde insändas före den sista maj.

Adr.: V. F. W. A., 307 Walnut St., Virginia, Minn.